

Nu arunca...

Intel1anima

Nu arunca cu liniştea mea de pământ!
Nuuu!
E mânăşa de catifea diafană
cu care mângâi uşor faţa
încrêţită a timpului.
Mă înduioşează resemnarea lui.
Mi se pare uneori
că a intrat în depresie
şi stă amorţit,
inabordabil,
în timp ce secunde
îi scapă printre degete,
joacă şotron în părul lui încâlcit,
apoi o ia fiecare
încotro apucă,
ţipând isteric
de-atâta nesperată libertate.
Uite cum
unele, inconştiente,
alunecă de zor
pe toboganul unei stele necunoscute!...
Nu ştiu,
poate într-o zi
să reuşesc
să aduc înapoi măcar o secundă risipită
şi să reaprind viaţa
în obrajii timpului
aflat în derivă.
Dar cu ţândări de linişte
crezi că se poate?!